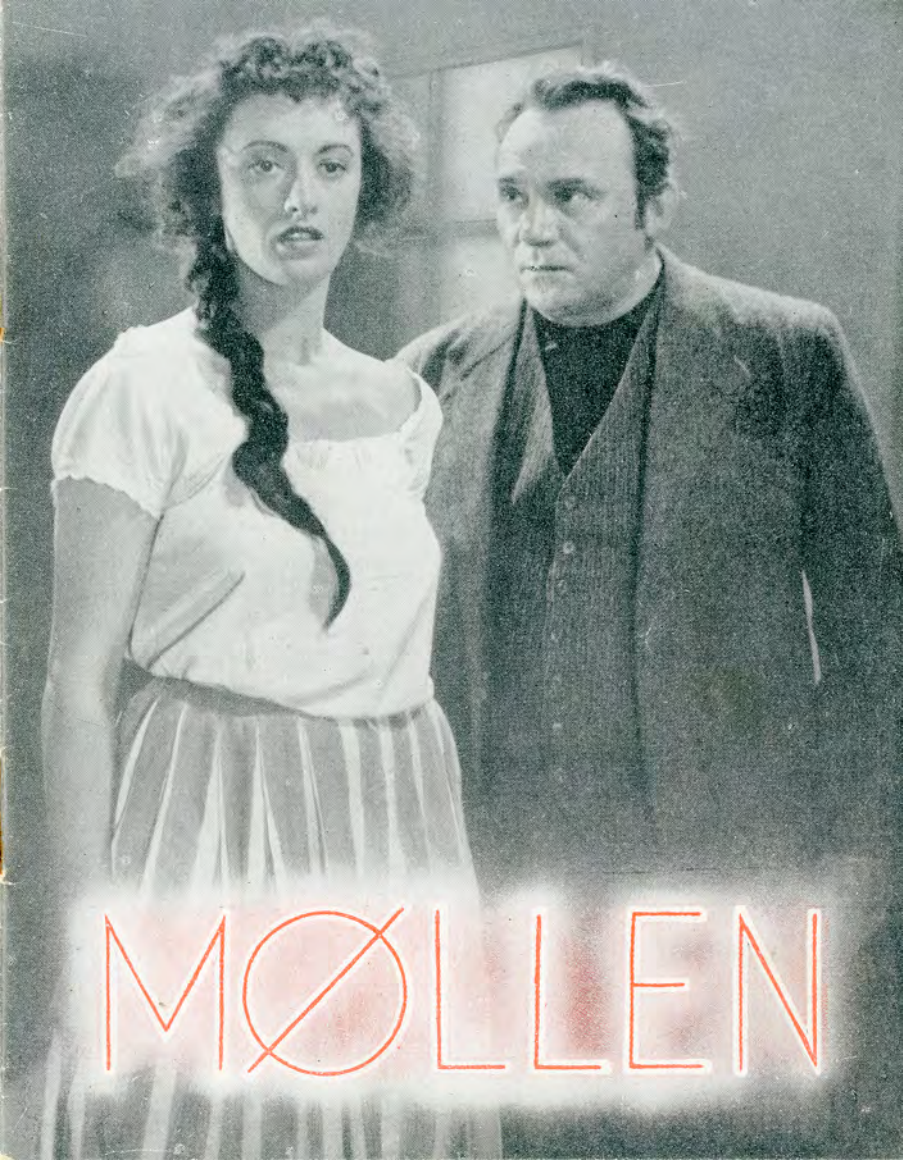
MØLLEN

A/S PALLADIUM

præsenterer

Eyvind Johan-Svendsen

i

MØLLEN

Efter Karl Gjellerups Roman af samme Navn

Drejebog:

HANS SEVERINSEN og ARNE WEEL

Musik:

EMIL REESEN

Iscenesat af

ARNE WEEL

Fotografi ..... *Einar Olsen*
Tone ..... *Erik Rasmussen*
Dekorationer ..... *Erik Aaes*
Konsulent ..... *Kai Uldall*
Klipning ..... *Edith Schlüssel*
Kopi ..... *Johan Ankerstjerne*

Eneret: A/s FILM-CENTRALEN-PALLADIUM

PERSONERNE:

Møller Jakob Clausen til „Højmøllen"
Eyvind Johan-Svendsen

Christine, hans Kone ..... *Gudrun Lendrop*
Hans, deres lille Søn ..... *Lasse Steen-Hansen*
Skovfoged Vilhelm Christensen .. *Pouel Kern*
Hanne, hans Søster ..... *Betty Søderberg*
Madam Andersen til „Dragegaarden", Møllerens Svigermoder .. *Helga Frier*
Henrik, hendes Søn, Ejer af „Dragegaarden", kaldet „Dragen" ..... *Sigurd Langberg*
Pastor Smidt ..... *Ejner Federspiel*
Herredsfuldmægtigen ..... *Paul Holck Hofmann*
Paa „Højmøllen":
Lise Vibe, kaldet „Skyttelise" .. *Vera Gebuhr*
Møllersvenden Jørgen ..... *Jørn Jeppesen*
Møllerdrengen Lars ..... *Axel Larsen*
Lises Mor ..... *Karen Poulsen*
Peer Vibe, Lises Bror ..... *Peter Poulsen*
Hare-Ane ..... *Jytte Høgh-Brask*

HANDLINGEN:

DA Møller Jakob Clausen til „Højmøllen" sidder ved sin Kones Dødsleje, giver han hende det Løfte, at han, hvis han gifter sig igen, vil vælge en Kvinde, som vil være god ved deres lille Søn, Hans. Og i moderlig Omsorg for sin lille Søn nævner den døende Kone Skovfogedens blide og gode Søster, Hanne, som sikkert baade vil kunne blive Møller en trofast Hustru og Hans en god Mor. Jakob Clausen hævder, at han aldrig vil gifte sig igen, men den døende Christine siger ganske naturligt til ham, at der maa være en Kone paa Møllen, ellers bliver det aldrig, som det skal være.

Der *er* allerede en Kvinde, som i sit stille Sind er rede til at overtage den betydningsfulde Stilling som Hustru og Madmor paa „Højmøllen". Hendes Navn er Lise Vibe, ogsaa kaldet „Skyttelise", en varmblodig, men beregnende og egoistisk ung Kvinde. Hun tjener paa Møllen, og hun har længe ønsket at vinde Jakob Clausen. Det er hendes store Ærgerrighed at blive Kone paa „Højmøllen", og hun har af samme Grund givet den forelskede Møllersvend, Jørgen, en Kurv, da han friede til hende og stillede hende i Udsigt, at hun kunde blive Møllerkone i Utterslev, ganske vist kun paa en Stubmølle. Skyttelise, som længe har været klar over, at Jakob Clausen er svag for hendes besnærende Ungdom, føler nu, at Øjeblikket er inde, hvor hun har sin Chance. Ikke saa snart er Jakob Clausens Kone død og begravet, før hun sætter alt ind paa at faa Møller i sine Garn.

Jakob Clausen har imidlertid sin afdøde Hustrus sidste Ord i frisk Minde, og han opsøger den unge Skovfoged

Vilhelm Christensen og hans Søster, Hanne, i deres Hjem, hvor han føler sig tryg og veltilpas. Vilhelm og Hanne er to gode og reelle Mennesker, og Hanne giver Jakob Clausen Fred og Ro i Sindet. Tilmed har hun vundet lille Hans' Kærlighed, Barnet føler sig fortroligt knyttet til hende, og Jakob indser vel, at hun vil blive en god Mor for hans Søn. Men samtidig kan han ikke faa Lise ud af Tankerne. Hendes brændende Øjne, som har hvilet paa ham i utilsløret Begær, og hele hendes velskabte, unge Skikkelse optager ustandselig hans Sind og Sanser. Vilhelm hentyder til, at Skyttelises Bror er den hensynsløse Krybskytte Peer Vibe, og at hele Skyttelises Familie langtfra har noget godt Ry, saa Jakob

Palladiums Billedserie Nr. 37

Palladiums Billedserie Nr. 38

Palladiums Billedserie Nr. 39

Palladiums Billedserie Nr. 40

hellere skulde se at faa en anden Kvinde end netop hende til at bestyre sit Hus. Jakob lytter med et halvt Øre, men da hans Svigermor, Madam Andersen til „Dragegaarden", energisk rykker frem med det samme Argument, indser han, at han er nødt til at gøre et eller andet. Han snakker med Lise om Spørgsmaalet og bruger det Paaskud, at hun maa trænge til Hjælp paa Gaarden, hvorfor det sikkert vil være klogt at engagere et Menneske, som kan være hende til Støtte. Lise, som nok ved, hvor meget det betyder for hende at være netop den Kvinde, som Mølleren er afhængig af, afviser Tanken med Graad i Stemmen, og som den viljestærke og samtidig erotisk betagende unge Kvinde, hun er, lykkes

det hende hurtigt at formaa Jakob Clausen til at lade alt forblive paa Møllen, som det er.

Tiden gaar, og Mølleren til „Højmøllen“ føler sig stærkere og stærkere draget mod Lise. Inderst inde har han maaske en Følelse af, at Hanne vilde være den ideelle Kone i hans Hjem, ikke mindst af Hensyn til lille Hans, men hans Lidenskab for Lise har allerede taget Magten over ham. Skridt for Skridt gaar han sin Skæbne i Møde, og Lise gør alt, hvad hun formaar, for at hjælpe ham paa Vej. Tilsidst frier han til hende, og — tilsyneladende overrumplet — giver hun ham sit Ja. Men samtidig tænker hun paa Møllersvenden Jørgen, en frisk og kraftig ung Mand, som har tændt

hendes Sanser i Brand; til ham har hun sagt, at han bare skal have Taalmodighed og vente, til hun først er blevet Kone paa Gaarden — *saa* tør hun uhæmmet følge sin inderste Lyst og blive hans.

Den Dag, da Mølleren til „Højmøllen" kører til Byen for at løse Kongebrev, mødes Lise og Jørgen i Rummet under Møllehatten. *Hun* spiller paa sin seksuelle Charme, og *han*, som i Dage og Uger kun har ventet paa denne Time, river hende med sig i en Rus, der faar dem begge til at glemme Tid og Sted. Men Skæbnen indhenter dem.

Jakob Clausen gør paa Vejen til Byen Ophold i en Kro, hvor han af Kromanden faar at vide, at det vil være nytte-

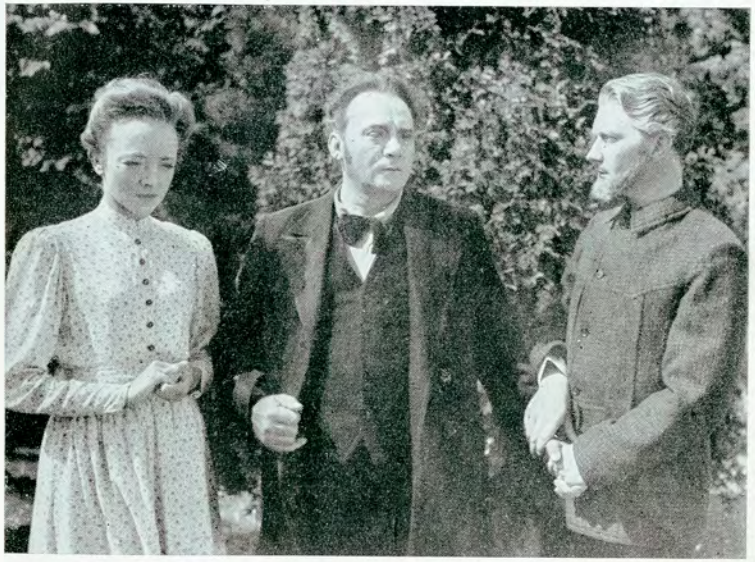

løst for ham at tage ind til Byen den Dag. Den Mand, han skal afgøre en Forretning med, er netop rejst fra Byen og kommer først hjem et Par Dage efter. Altsaa vender Mølleren om og kører mod sit Hjem.

Da Jakob Clausen gaar gennem sine Stuer og kalder paa Lise uden at faa Svar, begiver han sig op i Møllen — helt op til det Sted, hvorfra kun en Stige fører op til Rummet under Møllehatten. Og her hører han, mens Skinsyge og Smerte flaar i hans Hjerte, den besejrede Lises og den kærlighedsøre Jørgens forelskede Udbrud. Saa styrter alt sammen for ham, hans Lykke er væltet over Ende, og ude af sig selv, i blind Ophidselse, tager han sin desperate Hævn over de to, som i et Nu har gjort Livet værdiløst for ham ....

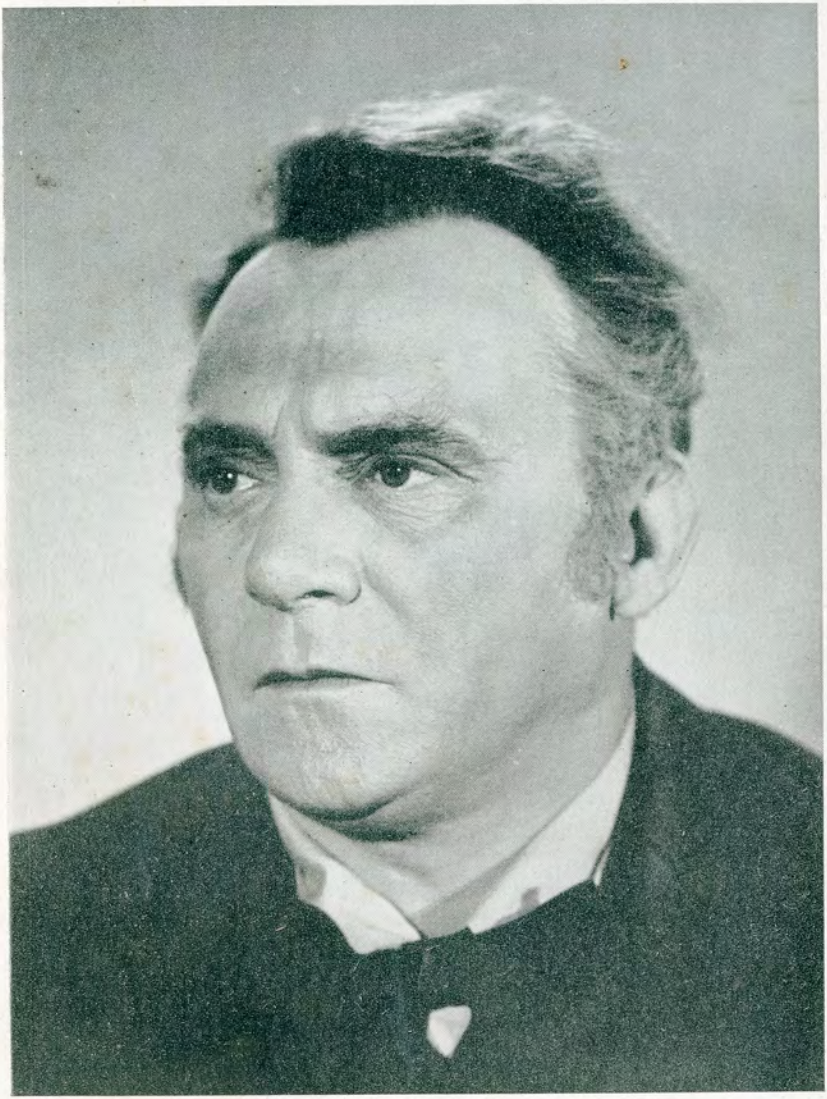

A/S L. IHRICH.